

[Poul Møller.]

vanskeligheder er jo ikke nye. Det, som i forbindelse med en skattereform var afgørende for os, var, at der nu blev truffet en beslutning om, at vi ikke længere skulle sambeskatte den udearbejdende hustru, at denne beslutning blev truffet, således at ingen blev straffet ved at indgå ægteskab. (*Munterhed*). . . ingen blev straffet derved, heller ikke økonomisk. To enlige, der giftede sig, skulle ikke skattemæssigt stilles ringere, end de var stillet før ægteskabet. Det var overgang til særbeskatningen, vi ønskede, og vi mente, at nu måtte denne politiske beslutning træffes trods alle vanskelighederne, for det gamle system kunne vi ikke køre videre med, og det kan vi ikke køre videre med.

Jeg takker finansministeren for hans tilsagn vedrørende pengeinstitutterne. Jeg har ikke, og vi har ikke fra det konservative folkepartis side forlangt, at det skulle være en tvangsmæssig ordning, sådan at funktionærer, tjenestemænd eller andre, der ikke ønsker lønningskonti, skulle være bundet hertil; men jeg tror, at ordningen med lønningskonti vil vokse og vokse, og den ligger der en stor fremtid i på alle erhvervslivets områder, også inden for den offentlige administration. Den er langt fremme i den offentlige administration, og derfor er det godt, hvis vi her kan udbygge systemet, så pengeinstitutterne kan være med.

Så har jeg nogle få bemærkninger til statsministeren. Statsministerens historiske udrædning var jo sikkert helt i orden, jeg skal ikke kritisere den, jeg har ikke noget med den at gøre, og taletiden vil vel heller ikke tillade en så lang historisk diskussion, som det vil blive, når vi skal begynde ved 1902. Men statsministeren siger, at vor kritik af det, der her foreligger til afstemning, ikke går på skattereforens indhold. Nu er der jo for det første det at sige til det, at når vi under mange måneders forhandlinger nærmer os hinanden, er det klart, at uoverensstemmelserne bliver færre; derfor havde det været en dygtig regerings sag at få fjernet de sidste uoverensstemmelser, men det nægtede man, da man bandt sig til socialistisk folkeparti. Men vi har altså den væsentlige indvending, at vi ikke kunne ane noget om, hvordan regeringen ville anvende

de milliarder, som vi ved vor afstemning skal give regeringen i hænde.

Vi var uenige om skatteloftet, vi strakte os langt, men regeringen kom os ikke i møde. Vi var uenige om den kommunale fradragsret, regeringen strammede sine betingelser, låste sig mere og mere fast. Det, der i begyndelsen var et tilbud til os, blev fredag aften til en ganske midlertidig ordning. Vi var uenige om afskrivningsreglerne, og vi var uenige om nogle andre spørgsmål, som jeg har redegjort for ved første behandling.

Statsministeren talte nu for eksempel om udskrivningslovforslaget, og det er så typisk for statsministeren, at han siger, at her sker der nogle socialt betydningsfulde ændringer. Hånden på hjertet: der sker ikke andre socialt betydningsfulde ændringer end dem, der er nødvendiggjort af merværdiafgiftens indførelse. Det er jo ganske enkelt; man giver en kompenstation, fordi man tager nogle penge fra de mennesker, der ikke kan klare det indgreb i deres økonomi, som merværdiafgiften er. Var der ingen merværdiafgift, var der heller ikke noget kompenstationsproblem; der sker ingen sociale forskydninger eller socialt betydningsfulde ændringer. Derfor kan denne skattereform ikke sælges af socialdemokratiet som en stor social reform. På et tidspunkt, da man vil indføre afgift på alle nødvendige artikler, er det lidt for stærkt at sige, at dette er socialt betydningsfulde ændringer.

Statsministeren siger, at havde vi accepteret tilbuddene i lørdags, så havde man fået bredt forlig. Ja, ja, men man forlangte altså, at vi skulle acceptere det hele, og sagde, at der ikke kunne forandres noget i dette tilbud, fordi man havde bundet sig. Jeg har redegjort for den skærpelse i forhandlingssituationen, der tydeligt fandt sted fredag og lørdag, og jeg synes, det er forkert at fremstille det, som om vi havde siddet og trukket tiden ud. Her appellerer jeg også til forhandlingslederen — jeg takker for øvrigt for de bemærkninger, finansministeren gjorde her — har vi i forhandlingsgangen fra den 22. november eller fra disse forslags fremsættelse gjort noget for at trække tiden ud? Har vi på nogen måde vist trakasserier over for regeringens politiske hensigter? Er sandheden ikke den, at først i onsdags fik vi